Curiozitatea permanentă pe care o împărtășeam fizicii precum și oportunitatea de a petrece încontinuu timpul cu prietenii au fost principalele motive pentru care am participat pentru prima dată în tabăra de la Cisnădioara. Eram la începutul clasei a VII-a și cred că niciunul dintre colegi nu și-a putut imagina că o asemenea simbioză putea fi încununată cu atât de mult succes, încât să așteptăm cu nerăbdare următoarea ediție. Astfel, timp de 5 ani de zile, ultimele zile toride ale lunii august le petreceam la poalele cetății Cisnădioarei, bucurându-ne de compania prietenilor și descoperind din ce în ce mai mult frumusețea fizicii.

Diminețile erau întotdeauna o provocare, în special de-a lungul celor trei ore de curs. Înțelegerea noilor concepte precum și rezolvarea problemelor asociate erau permanent însoțite de o luptă aprigă cu somnul recurent. Atunci când mai mulți dintre noi erau pe punctul de a depune armele, doborâți de povara pleoapelor, vorbele de îmbărbătare nu întârziau să răsune în sala de curs: *"Cine-i fecior noaptea, să fie și ziua!"*. Totuși, în ciuda obstacolelor, cele trei ore aveau farmecul lor. Necondiționați de cadrul strict al programei școlare, puteam aborda un spectru larg de subiecte și teme de discuție. Uneori ajungeam la dezbateri aprinse încât, pentru argumentarea punctului de vedere, recurgeam la exemple extreme, punând pești în presele hidraulice sau asemănând Pământul cu o ceapă etc. Bineînțeles că, de cele mai mult ori, soluția era mult mai simplă și mai elegantă decât ne-am fi așteptat (exemplul clasic a rămas problema celor 3 câini vagabonzi [1]), dar de ce simplu dacă se poate complica? De la dezvoltarea aparatului matematic și până la dezbaterea celor mai subtile fenomene fizice, toate se desfășurau într-o atmosferă caldă și colorată cu umor.

Nu lipseau nici activitățile specifice unei tabere de elevi. Aveam inclusiv o piscină la dispoziție, dar, pentru o bună funcționare a forței arhimedice, am fi avut nevoie de apă. În lipsa acesteia, protecția anti-eoliană oferită de pereții piscinei era ideală pentru tenisul de masă. Astfel, o bună parte din campionatul de ping-pong s-a desfășurat în piscină. Nu lipseau nici campionatele de șah, serile cu proiecții de filme sau discotecile. Și chiar dacă lista activităților oficiale nu pare lungă, imaginația nu are limite și întotdeauna găseam ceva nou și non-conformist, uneori ajungând să primim și un cartonaș galben drept premiu pentru creativitate și originalitatea activității propuse. Unele erau plănuite, precum bătăile cu baloane umplute cu apă din primii ani de tabără. Totul a fost foarte amuzant până când una dintre victime a fost o carte de mecanică newtoniană, proaspăt împrumutată de la profesorul de curs. Capitolul de fizica undelor mecanice devenise cu adevărat ondulatoriu... Altele erau spontane, desprinse din cele mai banale situații, cum ar fi aruncarea sticlei de apă minerală unui coleg de cameră care ardea de sete. Sticla se afla deja sub presiune ridicată, suficient de mare încât deformarea plasticului era aproape imposibilă. Fără să ne dăm seama că aveam de-a face cu o "hidro-bombă", am aruncat-o spre doritor. Aruncarea pe oblică s-a dovedit a fi total eșuată, iar după ce sticla a aterizat pe muchia ascuțită a patului, toți am avut parte de un duș scurt și violent. Lista continuă, de la cele mai banale și inocente până la cele mai complexe (uneori chiar iresponsabile), fiecare promoție având repertoriul propriu de pățănii și amintiri.

După 5 ani consecutivi de participare, Cisnădioara nu a rămas doar o simplă denumire, un punct pe hartă. Numele rezonează cu o serie de amintiri, de prietenii legate, de râsete împărtășite și de idei și concepte noi descoperite. Totuși, niciuna dintre ediții nu ar fi fost posibilă fără dăruirea și răbdarea profesorilor, susținerea părinților sau suportul personalului taberei. De aceea, doresc să le mulțumesc tuturor pentru tot efortul depus. Astfel, prin implicarea fiecăruia, tabăra de la Cisnădioara continuă să fie o reușită, o îmbinare armonioasă între lumea fascinantă a fizicii și năzbâtiile adolescentine.

*[1] În vârfurile unui triunghi echilateral ABC de latură **L** se află trei câini. La momentul , **t = 0** toți trei încep să se miște unul înspre celălalt cu viteze egale în modul (**v** - măsurate în sistemul de referință legat de Pământ) astfel încât câinele din vârful A îl urmărește pe câinele din vârful B, câinele din vârful B pe cel din vârful C, iar câinele din vârful C pe cel din vârful A. După cât timp se întâlnesc? Sugestie: luați ca sistem de referință unul dintre câini.*